

[Rahbæk Møller]

ner hævdes nu løst ved kursgevinstordningen, men aktier skal altså alligevel favoriseres.

En anden besynderlig bestemmelse er adgangen til at bruge kursen pr. 31. december 1986 som købekurs. Medmindre der sker drastiske fald i løbet af året, betyder det, at de senere års store kursstigninger permanent er skattefrie. Det er der ingen grund til; tværtimod er der grund til at tro, at det merforbrug, der har overbelastet betalingsbalancen, bl.a. skyldes disse kursgevinster.

Endelig kan vi være enige med skatteministeren i, at det næppe er hensigtsmæssigt at bruge en gennemsnitskurs som udgangspunkt for beskatning; det bliver alt for indviklet. Men i modsætning til skatteministeren er vi enige med forslagsstillerne i, at der er et problem, der skal løses, nemlig spekulation i udstedelse af fondsaktier. Men problemet må nok løses på en anden måde, f.eks. ved at betragte fondsaktier som solgt før den oprindelige aktie.

Selv om vi altså har en række kritikpunkter vedrørende lovforslaget, skal jeg tilsige det støtte ud fra princippet om, at vi hellere vil tage et lille skridt i den rigtige retning end slet ikke noget skridt.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Socialdemokratiets lovforslag om modifikation af 3 års reglen kan de radikale ikke støtte. Vi er modstandere af et sådant ensidigt indgreb i behandlingen af vore aktionærer. Men der er nok grund til, ikke mindst efter den besynderlige – for at citere hr. Lykketoft – den besynderlige artikel, som hr. Lykketoft har skrevet i Berlingske Tidende for den 15. maj i år, endnu en gang at understrege, at 3 års reglen er indført i dansk skattepolitik af socialdemokratiet. Den daværende skatteminister fra socialdemokratiet, hr. Hjortnæs, skrev en udmærket kronik i Børsen, hvor han indbød til fri diskussion om, hvad der skulle gøres, og efter hvad der senere blev meddelt, gik alle henvendelser på, at man skulle indføre den såkaldte norske model, nemlig en 3 års regel, sådan at når man havde ejet en aktie i 3 år, så var salget og den eventuelle fortjeneste skattefri, og til gengæld kunne man ikke fradrage noget tab, hvis aktien gav underskud efter 3 års besiddelse.

Jeg synes, det må understreges ganske klart, så meget klarere som hr. Lykketoft i denne artikel skriver, at det er utåleligt og forurenende for den politiske debat, når en part blot fortier dele af sandheden, når det er upraktisk at fortælle det hele. Hr. Lykketoft har i den artikel ikke med ét ord antydning, at det var et pres fra den socialdemokratiske regerings side, der medførte, at vi fik netop 3 års reglen; der havde været andre muligheder. 3 års reglen har jo den uheldige skavank, at den opfordrer til spekulation, ikke til varig aktiebesiddelse.

Sådan som skattereglerne er endnu i 1986, er det klart, at man ikke kan eje aktier, der giver et blot nogenlunde udbytte og dermed har en høj kurs, uden at måtte betale en afgift hvert år, såfremt f.eks. éns hus er vurderet så højt, at det bruger fradraget for formueskatten. Formueskatten virker i visse situationer konfiskatorisk på aktiebesiddelsen, fordi hele aktieudbyttet går til at betale formueskatten med.

Jeg synes, det er nødvendigt, at det bliver trukket så kraftigt op, fordi hr. Lykketoft i artiklen skriver: »Fra socialdemokratisk side har der helt siden 1981 været stor utryghed ved den fuldstændige skattefrihed for fortjenester...«. Ja, og det var socialdemokratiet, der ønskede det. Der kunne jo være indført andre regler.

Det kan der stadig væk, men ikke ensidigt. Så må vi også se på formueskatten, og vi må øjeblikkelig gennemføre, at dobbeltbeskatningen ophæves, og andre ting. Man kan ikke lave sådan noget ensidigt uden at ødelægge det danske aktiemarked, og som det allerede er sagt gentagne gange heroppe: aktiebesiddelse – i modsætning til opkøb af statsobligationer, som var den socialdemokratiske model – er investering i danske arbejdspladser.

At kurserne på det danske aktiemarked er blevet for høje, kan hr. Lykketoft jo takke sig selv for. Det er den aftale, som regeringen og socialdemokratiet har om at fritage aktieudbytter for realrenteafgiften, der har medført, at kurserne er kommet så højt op. Hr. Lykketoft antyder det også selv, men dér ligger skavanken jo. Og det blev jo cementeret – var det ikke her i marts, da regeringen og socialdemokratiet i realiteten forbød pensionskasserne at bygge boliger?